

A

KAREN M. McMANUS

Dream
válogatás

Ebben a magával ragadó, sodró lendületű regényben megtudhatjuk, mi történik akkor, amikor öt idegen együtt sétál be egy terembe, de csak négyen jönnek ki onnan élve.

Figyelj, és talán sikerül megoldanod a rejtélyt!

Hétfő délután a Bayview Gimi öt diákja a büntetését tölti egy osztályteremben.

Bronwyn, az ész, aki a Yale-re készül, és soha nem szegi meg a szabályokat.

Addy, az elbűvölő szépség és a tökéletes bálkirálynő megtestesítője.

Nate, a bűnöző, aki most épp feltételes szabadlábon van dilerkedés miatt.

Cooper, a sportoló, aki bajnok baseballjátékos.

És Simon, a különc, a gimi hírhedt pletykarovatának szerkesztője.

Csakhogy Simon nem éli túl ezt a büntetést. Mielőtt még kijöhetnének a teremből, életét veszti. A nyomozók szándékosságot sejtenek a fiú halála mögött...

Az eset után egy nappal mindenki döbbenetére Simon pletykarovatában leleplező híráradat jelenik meg a fiú legismertebb osztálytársairól. Ez mind a négyüket a gyilkosság gyanúsítottaivá teszi. Vagy az is lehet, hogy mind egy szabadon portyázó gyilkos bűnbakjai?

Mert mindenkinek vannak titkai, nem igaz? Te vajon milyen messzire mennél el, hogy ne lelepleződj le?

„A gyilkos utáni nyomozás izgalmassá és lehetetlenné teszi ezt a regényt, azonban a szerző több fontos üzenetet is közvetít. A barátság, a bizalom és az őszinteség fontossága mellett kiemeli a szülők felelősségét, a média erejét és a szerelmi kapcsolatok különféle megítélését.”

KELLY ÉS LUPI OLVAS

„Öt diák, egy délutáni büntetés, egy halott. De ki a gyilkos? Addy? Nathan? Cooper? Bronwyn? Olvasás során lassan bontakoznak ki Simon halálának fura körülményei, és egészen a legvégéig nem lehet tudni, hogy ki a tettes. A Hazug csajok társasága rajongóinak ez kötelező darab!”

BOOK HEAVEN

„Miközben McManus rejtélyes története lassan kibontakozik, a szereplőkről egyre több részletet tudunk meg, ami mindvégig bizonytalanságban tartja az olvasót.”

VOYA

„Ebben az örületesen gyors tempójú könyvben találkozunk A pletykafészek és a Riverdale, és az olvasót arra készíteti, hogy amilyen hamar csak lehet, a végére érjen a rejtélynek, amelyet maga próbál megoldani.”

KIRKUS REVIEWS

„Izgalmas és kísérteties betekintést enged, hogy milyen a gimnazistákra nehezedő nyomás, illetve hogy mi vezethet odáig, hogy valaki elveszítse maga fölött az irányítást.”

BOOKLIST

Dream
válogatás

KAREN M. McMANUS

BA diplomáját angol irodalomból a College of the Holy Cross egyetemen szerezte, mesterfokozatát újságírás szakon a Northeastern University-n. Amikor éppen nem dolgozik vagy nem ír, akkor szeret a fiával utazgatni. Jelenleg a Massachusetts állambeli Cambridge-ben él.

Legelső New York Times sikerlistás regénye a *Lehull a lepel*.

TUDJ MEG TÖBBET A KÖNYVRŐL:

www.karenmcmamus.com

www.facebook.hu/dreamvalogatás

Dream
válogatás

LEHULL A LÉPEL

KAREN M. McMANUS

— részlet —

1. FEJEZET

Bronwyn

Szeptember 24., hétfő, 14 óra 55 perc

Egy szexvideó. Egy terhességről szóló álhír. Két megcsalási botrány. És mindez egyetlen hét leforgása alatt. Ha a Bayview Gimiben semmi mást nem ismernél, csak Simon Kelleher pletykaoldalát, erősen elgondolkoznál rajta, hogy van-e itt egyáltalán bárkinek is ideje bejárni az órákra.

– Ezeket már rég tudom, Bronwyn – szólal meg mögöttem egy hang. – Várd meg a holnapi posztot!

A francba! Utálom, amikor rajtakapnak, amint éppen a pletykákat olvasom, különösen, ha pont az veszi észre, aki terjeszti őket. Felnézek a telefonomból, és gyorsan becsapom az öltözőszekrényem ajtaját.

– Most éppen kinek az életét akarod tönkretenni, Simon?

Simon felveszi a tempómat, és elindul velem a kijárat felé özönlő diákokkal ellentétes irányba.

– Ezt tekintsd közszolgálatnak! – legyint. – Te szoktad Reggie Crawley-t korrepetálni, ugye? Gondolom, szeretnéd tudni, hogy van-e rejtett kamera a szobájában.

Nem is méltatom válaszra. Éppen annyira csekély a valószínűsége annak, hogy én bármikor is a drogos Reggie Crawley hálószobája közelébe kerülök, mint annak, hogy Simonban hirtelen feléled a lelkiismeret.

– Amúgy mindenki magának kreálja ezeket a dolgokat. Nem kellene annyit hazudni meg csalni, és akkor nem lenne dolgom. – Simon jéghideg, kék szemével követi egyre szaporábban mozgó lábamat. – Hova ez a nagy rohanás? Valami izgi iskolán kívüli programod van?

Bárcsak így lenne! Egyszer csak, mintha varázsütésre történe, felvillan egy értesítés a telefonomon. Matekozás délután háromkor az Epoch kávézóban. Aztán érkezik egy SMS az egyik csapattársamtól: Evan is ott lesz.

Persze, hogy ott lesz. Csak akkor van ott, amikor én valamiért nem tudok menni.

– Nem egészen – válaszolom. Általános szabályként, amely különösen az utóbbi időben érvényes, igyekszem a lehető legkevesebb információt közölni Simonnal. Átmegyünk egy zöld fémkapun a hátsó lépcsők felé, amely választóvonalként funkcionál az eredeti, elhanyagolt Bayview Gimi és a fényes, levegős új szárny között. Évről évre egyre több gazdag család költözik el az egyre drágább San Diegóból, és tizenöt mérfölddel arrébb vesznek házat Bayview keleti felén. Ott aztán azt várják, hogy az adódollárjaikért szebb iskolát kapnak. Olyat, ahol nem csúnya az álmennyezet és nem kopott a linóleum.

Simon még mindig szorosan a nyomomban baktat, amikor elérjük Mr. Avery laborját a harmadikon. Keresztbe font karral félig szembefordulok vele.

– Nem kell menned valahová?

– De igen. Büntibe – mondja Simon, aztán megvárja, hogy megint elinduljak. Amikor megfogom a kilincset, kitör belőle a nevetés. – Ugye most viccelsz? Te is? Mit követtél el?

– Igazságtalanul megvádoltak – dűnnyögöm, majd egy gyors mozdulattal kinyitom az ajtót. Odabent már hárman ülnek. Megállok, és végignézek rajtuk. Nem pontosan azok, akikre számítottam. Egyvalakit kivéve.

Nate Macauley hátradönti a székét, és rám vigyorog.

– Nem tévesztetted el az ajtót? Ez itt a büntiszoba, nem a diáktanács.

Ő aztán tudhatja. Nate ötödik óta mindig bajba kerül; nagyjából akkor beszéltem vele utoljára. A pletykák szerint éppen próbaidős eljárás folyik ellene valamiért... Talán ittas vezetésért, vagy drogkereskedelemért. Amúgy köztudott, hogy dílerkedik, bár az információim szinte teljesen elméleti jellegűek.

– Tartsd meg magadnak a kommentárjaidat! – Mr. Avery kipipál valamit egy csipeszes írótablán, aztán becsukja az ajtót Simon mögött. A hátsó falon nyíló boltíves ablakokon át háromszög alakú mintákat vetít a padlóra a délutáni nap fénye, az ablak alatt fekvő parkoló mögül pedig távoli fociedzés hangjai szűrődnek be a terembe.

Leülök Cooper Clay mellé, aki egy összegyűrt papírt szorongat a kezében, mintha egy baseball-labda lenne.

– Fel a fejjel, Addy! – súgja nekem, aztán a papírgalacsint a vele átellenben ülő lány felé hajítja. Addy Prentiss pislog egyet, bizonytalanul elmosolyodik, és hagyja, hogy a földre essen a papír.

Az osztálytermi falióra mutatója lassan araszol a hármas felé, én pedig követem a mozgását, miközben a tehetetlen igazságtalanság érzése jár át. Nekem nem is kéne itt lennem. Az Epoch kávézóban kéne ülnöm, és ügyetlenül flörtölnöm Evan Neimannal, miközben differenciálszámításokat gyakorolunk.

Mr. Avery az a fajta tanár, aki mindenkit rögtön elzárásra küld, soha nem kérdez semmit, de talán még rá tudnám venni,

hogy meggondolja magát. Megköszörülöm a torkom, és jelentkezem, de észreveszem, hogy erre Nate arcán még szélesebb lesz a vigyor.

– Mr. Avery, nem az én telefonom volt, amit megtalált. Fogalmam sincs, hogy kerülhetett a táskámba. Az enyém itt van – magyarázom, és felmutatom a dinnyemintás tokban tartott iPhone-omat.

Őszintén szólva tényleg nagy ostobaság, ha valaki telefont visz Mr. Avery laborjába, ő ugyanis nagyon szigorúan veszi, hogy tilos. Minden óra első tíz perce azzal telik el, hogy végigkutatja a hátizsákokat, mint valami repülőtéri biztonsági ellenőr, akinél minden diák neve szerepel a feketelistán. Én a szekrénybe zártam a telefonomat, mint mindig.

– Szóval te is? – fordul felém hirtelen Addy, akinek frissen mosott szőke fürtjei a vállát súrolják. Gondolom, sebészeti úton távolították el a pasijától, hogy egyedül jelenhessen meg itt. – Nekem is valaki más telefonja volt a táskámban.

– Akkor már hárman vagyunk – szól közbe Cooper. A fiú erős déli akcentussal beszél. Addy meglepetten ránéz, én pedig csodálkozom, miért vannak úgy meglepve, amikor mindketten ugyanabba a klikkbe tartoznak. A szupernépszerű embereknek talán jobb dolguk is akad, mint a joggalan elzárás miatt panaszkodni.

– Valaki behúzott minket a csőbe. – Simon előrehajol, és a padra könyököl. Arcán olyan kifejezés ül, mint aki alig várja, hogy friss pletykákat szívjon magába. A tekintete ide-oda cikázik rajtunk, a teljesen üres osztályterem közepén ücsörgő csoporton, aztán megáll Nate-en. – Vajon miért akarhat valaki néhány teljesen feddhetetlen diákot egyszerre elzárásra küldeni? Nekem nagyon úgy tűnik, mintha olyan ember műve lett volna, aki elég sok időt tölt ebben a teremben. Neki ez jó szórakozás lehet.

Rápillantok Nate-re, de nem tudom róla elképzelni. Egy téves elzárást megszervezni elég nagy meló, márpedig Nate-ről messziről üvölt – kezdve kócos, sötét hajától egészen a koszos bőrdzsekijéig –, hogy nem érdekli semmi. Unottan ül a helyén. Tekintete találkozik az enyémmel, de nem szól semmit, csak még hátrébb dönti a székét. Ha még egy millimétert dől, akkor biztos hátrazuhan.

Cooper felegyenesedik, és grimasz fut át az Amerika Kapitány-szerű superhős arcán.

– Várjunk csak! Azt hittem, ez csak tévedés, de ha mindenkivel ugyanaz történt, akkor tuti, hogy valaki meg akart szívatni minket. Én pedig most emiatt hiányzom a baseballdezsémről. – Ezt úgy mondja, mint valami szívsebész, akit távol tartanak egy életmentő műtétről.

Mr. Avery felnéz a plafonra.

– Hagyjuk az összeesküvés-elméleteket, talán egy másik tanár beveszi. Én viszont nem. Mindenki tudja a szabályt, hogy nem hozhattok telefont az órára, ti pedig megszegtétek. – Ekkor egy különösen fanyar pillantást vet Simonra. A tanárok tudják, hogy létezik az „Erről-arról” nevű pletykarovat, de nem sokat tudnak tenni ellene. Simon csupán kezdőbetűkkel azonosítja az embereket, és soha nem beszél nyíltan a suliról. – És most jól figyeljetek! Délután négyig itt maradtok! Addig azt szeretném, ha mindenki írna egy ötszáz szavas esszét arról, hogy hogyan teszi tönkre a mobiltechnológia az amerikai gimnáziumok életét. Ha valaki nem tartja be a szabályokat, holnap újabb elzárásra számíthat.

– És mivel írjunk? – kérdezi Addy. – Itt nincsenek laptopok.

A legtöbb terem fel van szerelve laptopokkal, Mr. Averynél azonban egy sincs. A pasi kábé annyi idős, mint akinek már tíz éve nyugdíjba kellett volna vonulnia.

Mr. Avery odalép Addy padjához, és rábök egy vonalas író-tömb sarkára, amely mindenki előtt megtalálható.

– Fedezzék fel a tollal írás varázslatát! Egy rég letűnt művészeti ág.

Addy csinos, szív alakú arcára zavar ül ki.

– De honnan tudjuk, mikor értük el az ötszáz szót?

– Majd megszámláljátok – feleli Mr. Avery. Tekintete ekkor a kezemben tartott telefonra siklik. – Azt pedig adja át nekem, Miss Rojas!

– Nem tartja furcsának, hogy két telefont koboz el tőlem? Kinek van két telefonja? – kérdezem. Nate vigyorog, de csak egy pillanatig, épphogy észreveszem. – Komolyan mondom, Mr. Avery, valaki csúnya tréfát űzött velünk.

Mr. Avery hófehér bajusza ingerülten felrándul, majd hívogató mozdulattal előrenyújtja kezét. – A telefont, Miss Rojas! Hacsak nem óhajt újra megjelenni itt holnap. – Sóhajtva átadom neki, miközben a tanár rosszállóan néz a többiekre. – Az íróasztalomban vannak azok a telefonok, amiket korábban elvettem tőletek. Az elzárás után visszakapjátok.

Addy és Cooper szórakozottan egymásra néznek, gondolom azért, mert saját telefonjuk biztonságban lapul a hátizsákjuk mélyén.

Mr. Avery behajítja a telefonomat a fiókba, majd leül a tanári íróasztal mögé, és kinyit egy könyvet, hogy a következő egy órában ne vegyen rólunk tudomást. Előveszek egy tollat, megkocogtatom vele a sárga író-tömbömet, majd elkezdek gondolkodni, hogy mit írjak az esszében. Mr. Avery tényleg úgy hiszi, hogy a technológiai fejlődés tönkreteszi az iskolákat? Csak mert ez meglehetősen erős kinyilatkoztatás néhány elkobzott mobiltelefon miatt. Vagy talán ez is egy csapda, és titkon azt akarja, hogy mondjunk neki ellent ahelyett, hogy egyetérténénk vele.

Rápillantok Nate-re, aki az írókönyv fölé hajolva hatalmas nyomtatott betűkkel egymás után írja, hogy: VESSZENEK A LAPTOPOK!

Lehetséges, hogy túlgondolom?

Cooper

Szeptember 24., hétfő, 15 óra 5 perc

Egy percen belül megfájdul a fejem. Ez az egész tiszta agyrém, nem is emlékszem, mikor írtam utoljára ilyen sokat kézzel. Ráadásul jobb kézzel írok, ami sosem tűnik természetesnek, bármilyen régóta is gyakorlom. Apám ragaszkodott hozzá, hogy tanuljak meg másodikban jobb kézzel írni, akkor látta meg először, hogyan dobom el a baseball-labdát. *A te bal kezed aranyat ér*, mondta. *Ne fecsérelj el olyan dolgokra, amik nem fontosak!* És ha őt kérdezzük, az csak és kizárólag a baseball-labda elhajítására vonatkozik.

Akkortájt kezdett Coopertownnak szólítani, a baseballjátékosok dicsőségfala után szabadon. Pont erre a kis nyomásgyakorlásra volt szüksége egy nyolcéves fiúnak.

Simon hátranyúl a hátizsákjába, és kotorászni kezd benne, minden egyes fakkot kicipzároz. A táskát az ölébe veszi, és bele néz. – Hová lett a vizespalackom?

– Csendet kérek, Mr. Kelleher! – szólal meg Mr. Avery, de fel sem pillant.

– Igen, de eltűnt a vizespalackom. És szomjas vagyok.

Mr. Avery a terem végében álló mosogató felé mutat. A mellette lévő pult tele van petricsészékkel és kémcsövekkel. – Igyon ott vizet! De csendben!

Simon feláll, kivesz egy poharat a pulton álló kupacból, és megtölti vízzel. Visszaindul a helyére, lerakja a poharat a padra,

de közben elvonja a figyelmét Nate ütemes írása. – Öcsém! – szólítja meg, cipőjével belerúgva Nate padjába. – Most komolyan, te tetted azokat a telefonokat a hátizsákunkba, hogy szórakozz velünk?

Mr. Avery erre felnéz, és összevonja szemöldökét. – Azt mondtam, csendesen, Mr. Kelleher!

Nate hátradől, és keresztbe fonja a karját.

– Miért tennék ilyet?

Simon vállat von.

– Miért teszel bármit is? Csak hogy társaságod legyen, amikor a szokásos elzárásod töltöd a napi baromságaid miatt.

– Még egy szót hallok, és holnap is itt lesznek! – figyelmezteti őket Mr. Avery.

Simon mégis kinyitja a száját, de mielőtt még bármit is mondana, letről fékcsikorgást hallunk, meg azt, hogy két autó összeütközik egymással. Addy felkiált, én pedig a padba kapaszkodom, mint a valaki fenékbe rúgott volna. Nate, aki szemmel láthatólag örül a közbevágásnak, elsőként pattan fel, és rohan az ablakoz.

– Na, mit gondoltok, kik koccantak egymásnak?

Bronwyn Mr. Averyre néz, mint aki engedélyt kér, aztán miután ő is feláll az asztalától, elindul az ablak felé. Addy utánuk megy, aztán végül én is kikászálódok a padomból. Akár meg is nézhetem, mi folyik odakint. A párkánynak támaszkodva kinézek az ablakon, Simon pedig mögöttem állva halkán nevet, ahogy szemügyre veszi az alattunk zajló jelenetet.

Két kocsi ütközött egymásnak derékszögben, az egyik piros, a másik meg szürkés színű. Mindannyian némán bámuljuk a látványt, aztán Mr. Avery egyszer csak ingerülten felsóhajt.

– Jobb lesz, ha megnézem, megsérült-e valaki. – Tekintetével végigpásztáz minket, majd megállapodik Bronwynon, akit a

legmegbízhatóbbnak tart közülünk. – Miss Rojas, maga felel a rendért ebben a teremben, amíg vissza nem érek.

– Rendben – feleli Bronwyn, és ideges pillantást vet Nate-re.

Az ablaknál maradunk, és figyeljük, mi történik, de még mielőtt megérkezne Mr. Avery vagy egy másik tanár, mindkét autó felbőgöti a motorját, és kihajt a parkolóból.

– Hát, ez nem is volt annyira izgi – jegyzi meg Simon. Viszszaindul a padja felé, és a kezébe veszi a poharat, de nem ül le, hanem járkálni kezd a terem elejében. A falon függő periódusos rendszert olvasgatja, aztán kinéz a folyosóra, mint aki el akar menni, de végül megfordul, és felénk emeli a poharat, mintha tósztot akarna mondani. – Nem kér még valaki vizet?

– Én kérek – szólal meg Addy, és mocomogni kezd a székén.

– Akkor menj, és hozz magadnak, királylány! – vigyorog Simon. Addy a plafonra néz és a helyén marad, miközben Simon Mr. Avery padjának támaszkodva megáll. – De most komolyan, mit kezdesz magaddal most, hogy vége a balszezonnak? Sok idő van még a szalagavatóig.

Addy válasz nélkül rám pillant. Nem hibáztatom. Simon gondolatai szinte soha nem vezetnek jó irányba, amikor a barátainkról van szó. Úgy viselkedik, mint akit nem érdekel, hogy népszerű-e, de közben meg borzasztó büszke volt magára, amikor tavaly táncolhatott az alsósok diákbálján. Még mindig nem értem, hogy sikerülhetett neki, hacsak nem úgy, hogy néhány titokért cserébe szavazatokat vásárolt magának.

A múlt heti öregdiákbálon viszont sehol sem volt. Engem megválasztottak bálkirálynak, úgyhogy valószínűleg én leszek a következő Simon listáján, akit csesztethet emiatt, vagy a bánat tudja, mit művel.

– Ezzel most mit akarsz mondani, Simon? – kérdem, és leülök Addy mellé.

Addyvel nem vagyunk annyira jóban, de valahogy úgy érzem, meg kell védenem. Elsőéves gólyakorunk óta együtt jár a legjobb barátommal, és kedves lány. Ráadásul nem az a fajta, aki tudja, hogyan kell kiállni magáért egy Simon-féle ember előtt, aki egész egyszerűen nem tudja, hol a határ.

– Ő egy királylány, te meg egy izomagy – mondja. Állával előbb Bronwyn felé bök, aztán Nate-re. – Te vagy az ész. Te meg egy bűnöző. Mi itt mindannyian tinisorozatok szereplőit testesítjük meg.

– És te ki lennél? – kérdi Bronwyn. Ő még nem jött el az ab-laktól, de most odamegy a padjához, és leül a tetejére. Kereszt-be rakja lábát, és sötét, lófarokba kötött haját az egyik vállára dobja. Idén van benne valami cukiság. Lehet, hogy az új szem-üveg teszi? Vagy a hosszabb haj? Egyszerre olyan szexis stréber lett belőle.

– Én a mindentudó narrátor vagyok – feleli Simon.

Bronwyn felvonja szemöldökét sötét keretes szemüvege fölött.

– A tinisorozatokban nincs narrátor.

– Oké, Bronwyn – kacsint rá Simon, majd nagyot kortyol a vízből. – De a való életben van.

Ezt úgy mondja, mint valami fenyegetést, bennem pedig fel-merül, hogy talán tud valamit Bronwynről, amit megírt abban az idióta blogjában. Hogy én mennyire gyűlölöm azt az oldalt! Szinte minden barátomról írt már benne valamit, és időnként nagy kalamajkát okozott vele. A haverom, Luis, azért szakított a barátnőjével, mert Simon írt róla valamit. Habár a hír igaz volt, miszerint Luis kikezdett a barátnője unokatesójával. De mégis... Az ilyesmit nem kell szétkürtölni mindenkinek, a fo-lyosói pletyka épp elég káros.

Ha pedig nagyon őszinte akarok lenni, eléggé be vagyok tojva, hogy vajon rólam mit írna, ha egyszer erre adná a fejét.

Simon felemeli a poharát, és grimaszol egyet.

– Ennek pocskék íze van.

Leejti a kezéből a poharat, én pedig a drámai mozdulat látán a szememet forgatom. Még amikor a földre zuhan, akkor is azt hiszem, hogy csak hülyéskedik. De a következő pillanatban már hangosan zihál.

Bronwyn pattan fel elsőként, letérdel mellé.

– Simon! – ragadja meg a vállát. – Jól vagy? Mi történt? Tudsz beszélni? – A hangjában most már nem csak aggódás, hanem pánik is cseng, és erre már én is megmozdulok. Csak hogy Nate megelőz, eltol az útból, és leguggol Bronwyn mellé.

– Kell egy EpiPen! – mondja, és a tekintete Simon vörös arcát fürkészi. – Van nálad EpiPen?

Simon vadul bólogat, miközben kezét a torkán tartja. Elveszem a tollat a padomról, és odaadom Nate-nek, miközben arra gondolok, hogy talán egy sürgősségi tracheotomiát hajt végre vele, vagy valami hasonlót. Nate erre úgy néz rám, mintha valami kétfejű szörnyet látna.

– Nem normál toll kel, hanem epinefrintoll! – szólal meg, és kutatni kezd Simon hátizsákjában. – Allergiás rohama van.

Addy mellettük áll, két karját maga köré fonja, és nem szól semmit. Bronwyn rám néz, és látom, hogy egészen kipirult.

– Megyek, és keresek egy tanárt, meg hívom a mentőket. Te maradj itt vele, oké? – Kiveszi a telefonját Mr. Avery fiókjából, és kirohan a folyosóra.

Letérdelek Simon mellé. A szeme kidülled, az ajka lila, és szörnyű, fulladozó hangokat hallat. Nate kiborítja Simon egész hátizsákját a földre, és vadul kotorászik a könyvek, papírok és ruhák között.

– Simon, hol tartod? – kérdezi, miközben kibont két kisebb zsebet, és kirángat két golyóstollat meg egy kulcscsomót.

Simon viszont már nem tud beszélni. Ráteszem egyik izzadt tenyerem a vállára, mintha azzal bármit is segítenék.

– Minden rendben. Minden rendben lesz. Nemsokára itt a segítség.

Hallom, ahogy lelassul a beszédem, és olyan sűrű lesz, mint a melasz. Amikor stresszes vagyok, mindig keménynek tűnik az akcentusom.

– Biztos vagy benne, hogy nem akadt valami a torkán? – fordulok Nate-hez. Talán a Heimlich-féle műfogást kellene alkalmazni rajta, nem egy tollat keresgélni.

Nate tudomást sem vesz rólam, félredobja Simon üres háti-zsákját.

– A francba! – kiált fel, és ököllel a padlóba vág. – Van nálad gyógyszer, Simon? Simon! – Simon szeme fennakad, ahogy Nate tovább keresgél a zsebeiben. Néhány gyűrött papír zsebkendőn kívül semmit sem talál.

A távolból sziréna hangja süvít fel, miközben Mr. Avery és még két másik tanár berohan a terembe Bronwynnal a nyomukban, aki a telefonján beszél.

– Nem találjuk az EpiPent – mutat Nate feszülten Simon holmijára.

Mr. Avery egy pillanatra elképedve mered Simonra, aztán felém fordul.

– Cooper, a nővérszobában van EpiPen. Jól látható helyen kell lennie. Rohanj!

Kirohanok a folyosóra, mögöttem lépések zaját hallom, amelyek elhalkulnak, ahogy elérem a hátsó lépcsőt. Egy gyors mozdulattal kinyitom az ajtót. Hármasával szedem a lépcsőfokokat, amíg elérem a földszintet, és átvégződöm néhány arra tébláboló diákon. Aztán megérkezem a nővérszobába. Az ajtó tárva-nyitva áll, de senki sincs odabent.

A szoba egy szűkös kis helyiség, benne egy vizsgálóasztallal az ablak alatt, és egy hatalmas, sötétre festett szekrénnyel a bal oldalon. Végigpásztázom a szobát, majd a tekintetem megáll két fali polcon, amelyeken fehér dobozok állnak, piros nagybetűkkel felcímkézve. Az egyikben az áll, hogy SÜRGŐSSÉGI DEFIBRILLÁTOR, a másikon pedig az, hogy SÜRGŐSSÉGI EPINEFRIN. Ügyetlenül kinyitom a zárat a dobozon, és kihúdom.

Semmi sincs benne.

Kinyitom a másik dobozt, amelyben egy műanyag eszközt látok, rajta egy szív rajzával. Szinte biztos vagyok benne, hogy nem ezt keresem, ezért kotorászni kezdek a sötét szekrényben, előhúzgálok több kötszeres dobozt meg aszpirint. De nem látok semmi tollhoz hasonlót.

– Cooper, megtaláltad? – Miss Grayson az, aki együtt jött be a laborba Mr. Averyvel és Bonwynnal. A tanárnő kifulladásra liheg, és oldalra hajol.

Rámutatok az üres dobozokra.

– Ott kellene lenniük, nem? De nincs bennük semmi.

– Nézd meg a szekrényben! – mondja Miss Grayson, ügyet sem vetve a földön heverő ragtapaszos dobozra, ami jelzi, hogy ott már néztem.

Még egy tanár jön be, szétszedjük az egész nővérszobát, miközben egyre közelebb ér a szirénák hangja. Mikor kinyitjuk az utolsó szekrényt is, Miss Grayson kézfejjével letörli a verejtéket a homlokáról.

– Cooper, menj, és mondd meg Mr. Averynek, hogy nem találtunk semmit! Mr. Contas addig tovább keres.

Egyszerre érek oda Mr. Avery laborjához a mentősökkel. Hárman vannak, sötétkék egyenruhában, kettő egy hosszú, fehér hordágyat tol, a harmadik pedig előresiet, hogy helyet csináljon és szétoszlassa az ajtó előtt összegyűlt kisebb tömeget. Megvárom, amíg mindenki bemegy, és becsusszanok utánuk.

Mr. Avery a tábla mellett áll magába roskadva, sárga inge kitűrve a nadrágból.

– Nem találtuk meg a tollat – közlöm vele.

Remegő kézzel beletúr ritkás, ősz hajába, miközben az egyik mentős megsúrja Simont egy tűvel, és a másik kettő ráemeli a hordágyra.

– Az isten segítse ezt a fiút – suttogja a tanár úr inkább csak magának, mint nekem, azt hiszem.

Addy egymagában álldogál a falnál, miközben patakokban folynak a könnyek az arcáról. Odamegyek hozzá, és átkarolom a vállát, amíg a mentősök kiviszik Simon hordágyát a folyosóra.

– Ön is el tud jönni? – fordul az egyikük Mr. Averyhez. A tanár bólint, majd elindul utánuk, üresen hagyva a termet, amelyben már csak néhány döbrent tanár marad és mi négyen, akik Simonnal együtt elzárásra ítéltünk.

Úgy tippelem, hogy nagyjából tizenöt perc telhetett el, de hosszú óráknak tűnik.

– Most már jobban lesz? – kérdezi Avery fojtott hangon.

Bronwyn úgy markolja kezében a telefonját, mintha imádkozna vele. Nate csípőre tett kézzel áll mellette, és az ajtót bámulja, miközben még több tanár és diák szivárog be a terembe.

– Most lehet, hogy durvát mondok, de szerintem nem – jegyzi meg.

2. FEJEZET

Addy

Szeptember 24., hétfő, 15 óra 25 perc

Bronwyn, Nate és Cooper a tanárokkal beszélgetnek, de én képtelen vagyok rá. Jake-re van szükségem. Előveszem a telefonomat a táskámból, és írok neki egy üzenetet, de borzasztóan remeg a kezem, ezért inkább felhívom.

– Bébi, mi a baj? – Jake a második csöngetésre veszi fel a telefont, meglepett a hangja. Nem szoktuk egymást hívni. Sőt, a barátaink sem hívnak sokat. Előfordul, hogy amikor csörög a telefonja, felemeli és viccesen megjegyzi: *Mit jelent az, hogy „bejövő hívás”?* Rendszerint csak az anyja hívja.

– Jake – ennyit tudok csak kinyögni, aztán zokogni kezdek.

Cooper még mindig átkarolja a vállamat, és ez az egyetlen, ami még egyben tart. Nem bírok megszólalni, olyan hangosan sírok, ezért Cooper kiveszi a telefont a kezemből.

– Szia, Cooper vagyok! – szól bele, de a hangja más, mint a megszokott. – Merre jársz? – Néhány másodpercig hallgatja a választ. – Tudsz velünk találkozni odakint? Történt itt valami. Addy nagyon kiborult. Nem, nincs semmi baja... Simon

Kellehernek viszont baja esett az elzárás alatt. Elvitték a mentősök, és nem tudjuk, mi lesz vele.

Cooper szavai úgy olvadnak egymásba, mint a fagyfalt, alig értem, amit mond.

Bronwyn a legközelebb álló tanárhoz, Miss Graysonhoz fordul.

– Itt kell maradnunk? Szükség van ránk?

Miss Grayson a torkához emeli a kezét.

– Ó, istenem, nem hiszem. Hisz már mindent elmondtak a mentősöknek, nem? Simon... ivott egy korty vizet, aztán összeesett. – Bronwyn és Cooper egyszerre bólintanak. – Ez nagyon furcsa. Úgy tudom, mogyoróallergiája van, de... Biztosak benne, hogy nem evett semmit?

Cooper visszaadja a telefonomat, és a kezével végigszántja gondosan rövidre nyírt, homokszínű haját.

– Nem hiszem. Csak ivott egy pohár vizet, aztán összeesett.

– Talán attól volt, amit ebédre evett – magyarázta Miss Grayson. – Elképzelhető, hogy később váltott ki reakciót. – Körbepillant a teremben, majd a tekintete megállapodik Simon földön heverő holmiján. – Talán félre kéne raknunk ezeket – mondja, és ellép Bronwyn mellett, hogy felszedje. – Lehet, hogy később át akarják nézni.

– Szeretnék elmenni! – fakadok ki, elmaszátolva a könnyeket az arcomon. Egyetlen másodpercet sem bírok tovább ebben a teremben maradni.

– Mehetek vele? – kérdezi Cooper. Miss Grayson bólint. – Visszajöjtek utána?

– Nem kell, nyugodtan elmehet, Cooper. Majd szólnak, ha szükség lenne magukra. Menjenek csak haza, és próbáljanak megnyugodni! Simon most már jó kezekben van. – Kicsit közelebb hajol, és elhalkul a hangja. – Annyira sajnálom! Biztos szörnyű volt.

A tanárnő főleg Cooperhez beszél. A Bayview Gimiben egyetlen női tanár sem tud ellenállni tipikus amerikai vonzerejének.

Cooper átkarol, amíg kimegyünk. Jó érzés. Nincs fiútestvérem, de ha lenne, talán így ápolna engem, amikor beteg vagyok. Jake-nek nem tetszene, ha bármelyik barátja ennyire közel kerülne hozzám, de Coopert nem bánja. Ő egy úriember. Neki-támaszkodom, miközben elhaladunk a múlt heti bált hirdető plakátok előtt, amiket még nem szedtek le a falról. Cooper kinyitja a bejárati ajtót, és akkor hál' istennek meglátom Jake-et.

A karjába rogyok, és egy pillanatra úgy érzem, minden rendben van. Soha nem felejttem el, amikor először megpillantottam Jake-et, még a sulis első évében: fogszabályzója volt, és még nem volt túl magas, sem széles vállú, de elég volt egyetlen pillantást vetnem az arcán ülő gödröcskékre, meg arra az égszínkéék szem-párra, és azonnal tudtam, hogy ő számomra az igazi. Az pedig csak bónusz, hogy ilyen jóképű fiúvá serdült.

Jake a hajamat simogatja, miközben Cooper halkán elmondja, hogy mi történt.

– Jézusom, Ads! – hüledezik Jake. – Ez szörnyű! Gyere, hazaviszlek!

Cooper egyedül megy haza, én pedig hirtelen büntudatot érzek, amiért nem tettem többet érte. A hangjából ítélve ő is éppen úgy megrendült, mint én, csak ő jobban leplezi. Cooper mindig olyan fegyelmezett, mindennel meg tud birkózni. A barátnője, Keely a legjobb barátnőm, ő is az a fajta lány, aki mindig mindent jól csinál. Ő tudni fogja, hogy segítsen neki. Százszor jobban, mint én.

Beülök Jake kocsjába, és figyelem, ahogy elhalad mellettünk a város; Jake kicsit gyorsan hajt. Nem egész egy mérföldnyire lakom a sulitól, ezért rövid idő alatt hazaérünk. Út közben azon tűnődöm, vajon mit szól majd anya, aki mostanra már biztos

mindenről tud. Rejtélyes kommunikációs csatornákat használ, és mindig mindenről tudomást szerez. Ahogy számítottam rá, mire Jake megáll a házunk előtt, anya már az ajtóban vár. Az arcára van írva, mit gondol, habár a botox már hosszú ideje blokkolja a mimikáját.

Megvárom, amíg Jake kinyitja nekem az ajtót, aztán kiszálok a kocsiból, és szokás szerint Jake karja alá vackolom magam. A nővérem, Ashton gyakran cikiz, hogy olyan vagyok, mint egy kullancs, akinek kell egy gazdaszervezet, hogy szívhassa a véréét. Ezt nem találok annyira viccesnek.

– Adelaide! – kiált fel anyám színpadiasan. Ahogy felérünk a lépcsőn, előrenyújtja a karját, és megsimogatja szabad kezemet. – Meséld el, mi történt!

Nem akarom elmesélni. Különösen így, hogy anya pasija ott ólálkodik mögöttem az ajtóban, és úgy tesz, mintha aggódna, pedig csak kíváncsi. Justin tizenkét évvel fiatalabb anyámnál, pontosan öt évvel anya második férjénél, és tizenötlet a vér szerinti apámnál. Ha anya ilyen tempóban folytatja, Jake lesz a következő pasija.

– Semmi baj – dűnnyögöm, miközben elmegyek mellettük. – Jól vagyok.

– Jó napot, Mrs. Calloway! – üdvözlí Jake anyát. A második férje nevét használja, nem az apámét. – Felkísérem Addyt a szobájába. Szörnyű volt ez az egész. Majd elmondom, miután felvittem Addyt.

Mindig megdöbrent, hogy Jake úgy tud beszélni anyámmal, mintha a legjobb haverok lennének, anya pedig tök természetesnek veszi ezt. Sőt, még tetszik is neki.

– Persze, persze – mondja mesterkélt mosollyal.

Anyám szerint Jake nem való hozzám. Ezt másodikban kezdte mondogatni, amikor Jake-ből szexi pasi lett, én meg ugyanolyan maradtam, amilyen voltam. Kisebb korunkban anya gye-

rekszépségversenyekre nevezett be minket Ashtonnal, amelyen mindketten mindig ugyanolyan eredménnyel végeztünk: a harmadik helyen. A bálokban pedig csak a hercegnői címig jutotunk, bálkirálynőig soha. Ez persze nem rossz, de arra nem elég jó, hogy olyan férfiakat vonzzon magához, aki gondoskodni tud rólad egy életen át.

Nem vagyok benne biztos, hogy ezt valaha is megfogalmazta volna így elérendő célként, mégis úgy éreztünk, ez a dolgunk. Csak hogy anyám csúfosan elbukott. Ashtonnak romokban hever a két éve tartó házassága egy olyan emberrel, aki abbahagyta a jogi egyetemet, és alig tölt vele időt. Úgy tűnik, a Prentiss lányokkal valami nagyon nincs rendben.

– Bocs – dűnnyögöm Jake-nek. – Nem kezeltem túl jól ezt az egészet. Ha láttad volna Bronwynt és Coopert... Ők fantasztikusan viselkedtek. És Nate... te jó ég! Soha nem gondoltam volna, hogy Nate Macauley ennyire ura lesz egy helyzetnek. Én voltam az egyetlen, aki tehetetlenül állt.

– Csss, ne mondj ilyeneket! – döröggi a hajamba Jake. – Ez nem igaz.

Teljes magabiztossággal állítja, mert ő soha semmilyen rosszszat nem lát meg bennem. Ha ez valaha megváltozna, fogalmam sincs, mihez kezdenék.

Nate

Szeptember 24., hétfő, 16 óra

Mire Bronwynnal kiérünk a parkolóhoz, szinte már teljesen üres, de kicsit tétovázunk, mielőtt kilépünk az ajtón. Az óvoda óta ismerem őt, és csak néhány évig jártunk külön suliba, mégsem vagyunk annyira jóban. Ennek ellenére nem érzem

furcsának, hogy itt áll mellettem. Szinte megnyugtat a jelenléte azok után, ami odafent történt.

Bronwyn úgy pillant körbe, mint aki most ébredt.

– Nem kocsival jöttem – dűnnyögi. – Úgy volt, hogy elvisznek. Az Epoch kávézóba.

Olyan hangon mondja ezt, mintha jelentőséggel bírna, mint ha lenne még valami más is, amit nem mond el.

Nekem van egy kis elintéznivalóm, bár talán nem ez a legjobb alkalom rá.

– Akarod, hogy elvigyelek?

Bronwyn követi a tekintetemet a motoromig.

– Ez komoly? Még ha fizetnél, akkor sem ülnék fel arra a haláljáratra. Olvastad, mennyi motoros baleset van az utakon? Ez nem vicc.

Úgy fest, mint aki mindjárt előhúzza egy statisztikát a táskájából, hogy megmutassa.

– Ahogy akarod.

Itt kéne hagynom, hogy egyedül menjen haza, de valami maradásra késztet. Nekidőlök az épület falának, és a dzsekim zsebéből előhúzok egy whiskey-vel teli flaskát. Lecevarom a tejet, és Bronwyn felé nyújtom.

– Kérsz?

A lány szorosan összefonja a karját a mellkasán.

– Szórakozol? Így akarsz rávenni, hogy felmásszak a haláljárányra? Ráadásul úgy, hogy még hivatalosan az iskola területén vagyunk?

– Te aztán tudod, hogy dobd fel a hangulatot, igaz?

Az igazság az, hogy nem szoktam sokat inni. Ma reggel az apámtól csentem el ezt a flaskát, és meg is feledkeztem róla. De valamilyen oknál fogva most elégedettséggel tölt el, hogy boszszanthatom vele Bronwynt.

Éppen vissza akarom csúsztatni a laposüveget a zsebembe, amikor összevonja a szemöldökét, és előrenyújtja a kezét.

– Na, jó, hát legyen.

Nekidől a mögötte álló piros téglafalnak, és elkezd lefelé csúszni, amíg el nem éri a földet. Ekkor véletlenszerűen felvillan egy kép előttem, még általánosból, amikor Bronwynnal ugyanabba a katolikus iskolába jártunk. Még mielőtt az életem pokollá változott volna. Az összes lány kockás egyenszoknyát viselt, és Bronwyn most is hasonló szoknyában van, ami felcsúszik a combjáig, ahogy keresztezi a bokáját. Nem rossz látvány.

Meglepően nagyon húz a flaskából.

– Te felfogtad, mi történt?

Leülök mellé a földre, elveszem a laposüveget, és lerakom kettőnk közé.

– Fogalmam sincs.

– Úgy nézett ki, mint aki meg fog halni. – Bronwyn keze olyan erősen reszket, amikor újra a kezébe veszi a flaskát, hogy odakoccintja a betonhoz. – Te nem úgy láttad?

– De igen – felelem, miközben Bronwyn újabb kortyot iszik egy grimasz kíséretében.

– Szegény Cooper – teszi hozzá. – Úgy beszélt, mint aki tegnap hagyta ott a Mississippi Egyetemet. Amikor ideges, mindig így viselkedik.

– Na, ja, lehet. De az a csaj teljesen használhatatlan volt.

– Addy a neve. – Bronwyn finoman hozzám üti a vállát. – Tudnod kéne, hogy hívják.

– Miért?

Semmilyen indok nem jut az eszembe. Alig állok kapcsolatban azzal a lánnyal, eltekintve a mai naptól, de valószínűleg ezután is távol maradunk egymástól. És szinte biztosra veszem, hogy ez mindkettőnknek jó így. Ismerem ezt a típust. Neki szinte mindig csak a pasija körül meg a barátaival folytatott

pitiáner hatalmi játszmákon forog az agya. Talán jól néz ki, de azon kívül nem tartogat sok mindent számomra.

– Azért, mert mindannyian együtt éltünk át egy nagy traumát – feleli Bronwyn, mintha ez mindent megmagyarázna.

– Nálad jó sok szabály létezik, ugye?

El is felejtettem, milyen fárasztó ez a Bronwyn. Már általánosban is lefárasztott minden normális embert az a sok baromság, amivel napi szinten foglalkozott. Mindig minden klubhoz csatlakozott, vagy épp megpróbált rávenni másokat, hogy lépjenek be. Aztán meg főnökösdit játszott mindenhol.

De legalább nem unalmas. Ezt a javára írhatjuk.

Egy darabig némán ülünk tovább, figyeljük a parkoló forgalmát, miközben Bronwyn időnként húz egyet a flaskából. Amikor végül kiveszem a kezéből, meglep, hogy mennyire könnyű. Kétlem, hogy Bronwyn hozzá van szokva a tömény szeszhez, őt inkább olyan borozgatós csajnak gondolnám. Ha egyáltalán iszik.

Visszarakom a laposüveget a zsebembe, miközben a lány finoman megkapaszkodik a karomban.

– Tudod, már régóta el akartam neked mondani, hogy nagyon sajnálom, ami anyukáddal történt – szólal meg bizonytalan hangon. – Az én nagybátyám is autóbalesetben halt meg, nagyjából ugyanakkor. És szerettem volna mondani neked valamit, de... tudod, mi ketten, szóval... nem voltunk annyira...

– A hangja elhalkul, de a kezét még mindig a karomon tartja.

– Mondd csak! – nógatom. – Nyugodtan mondd el! Résztvettem a nagybátyád miatt.

– Biztosan nagyon hiányzik neked.

Nem akarok anyámról beszélni.

– Milyen gyorsan kiérték ma a mentők, nem?

Bronwyn kicsit elvörösödik, aztán visszahúzza a kezét, de veszi a lapot, és ő is témát vált.

– Honnan tudtad, mit kell ilyenkor tenni?

– Már mint Simonnal? – vonom meg a vállamat. – Mindenki tudta, hogy mogyoróallergiás. És olyankor ezt kell tenni.

– Nekem fogalmam sem volt róla. – Bronwyn horkantva felnevet. – Cooper meg a kezembe nyomott egy tollat! Mint ha üzenetet akartál volna írni. Uramisten! – Véletlenül olyan erősen üti bele a falba a fejét, hogy attól félek, megreped a koponyája. – Most haza kell mennem. Semmi értelme ennek a beszélgetésnek.

– Még mindig áll az ajánlatom, hogy elviszlek.

Nem várom tőle, hogy elfogadja, de mégis így szól.

– Oké, miért ne? – nyújtja ki felém a kezét.

Kicsit megbillen, ahogy felhúrom a földről. Nem gondoltam volna, hogy az alkohol tizenöt perc alatt kiüti, de lehet, hogy kicsit alulértékeltem Bronwyn Rojas képességeit. Talán már korábban el kellett volna vennem tőle azt a flaskát.

– Merrefelé laksz? – kérdem, miután felülök a motorra, és becsúsztatom a slusszkulcsot a helyére.

– A Thorndike Streeten. Csak pár mérföldre innen. Menj be a városközpontba, aztán fordulj balra a Stone Valley Terrace-nál a Starbucks után!

Naná, hogy a gazdag negyedben lakik.

Általában senkit nem szoktam elvinni a motoromon, és nincs is nálam másik bukósisak, ezért odaadom neki az enyémet. Bronwyn elveszi, nekem pedig nagy erőfeszítésbe telik, hogy ne bámuljam meg csupasz combját, ahogy felpattan mögém, és a szoknyáját a lába közé tűri. Kicsit túl szorosan kapaszkodik a derekamba, de nem szólok semmit.

– Lassan menjünk, oké? – szólal meg ideges hangon, miközben beindítom a motort. Szívesen felidegesíteném egy kicsit, de mégis a megszokotthoz képest fele olyan gyorsan hajtok ki a parkolóból. Érzem, hogy még szorosabban csimpaszkodik

belém, ha ez egyáltalán lehetséges. Így hajtunk tovább, miközben Bronwyn a hátamnak nyomja bukósisakos fejét. Ezer dollárt tennék rá, ha lenne anyyim, hogy a szemét végig csukva tartja, amíg elérünk a házukig.

Az otthona pont olyan, amilyennek elképzeltem, egy hatalmas viktoriánus stílusban épült ház, előtte zöld pázsit, sok-sok különleges fa meg virág. A ház előtt egy Volvo terepjáró parkol, ami mellett az én motorom – amit akár klasszikusnak is nevezhetnék, ha épp olyan kedvem volna – pont olyan neveltségeseznek hat, mint a mögöttem ülő Bronwyn. Ha már az össze nem illő dolgoknál tartunk...

Bronwyn lemászik az ülésről, és a bukósisak csatjával babrál. Segíték neki kicsatolni, lehúrom a fejről, aztán kisimítok egy hajtincset is, ami beleakadt a pántba. Bronwyn vesz egy nagy levegőt, és gyorsan megigazgatja magán a szoknyát.

– Ez nagyon ijesztő volt – közli, majd kicsit meglepődik, mert megszólal a telefonja. – Hol a hátizsákom?

– A hátadon.

Leráncigálja magáról a táskát, és előhalássza a telefont az első zsebéből. – Halló? Igen, tudok... Igen, Bronwyn vagyok. Mit mondott? Ó, istenem! Biztos ez? – Kicsúszik a hátizsák a kezéből, és a lába elé esik. – Köszönöm, hogy hívott. – Leengedi a telefonját, és tágra nyílt, csillogó szemmel néz rám.

– Nate... – szólal meg. – Simon meghalt.

3. FEJEZET

Bronwyn

Szeptember 25., kedd, 8 óra 50 perc

Nem bírom abba hagyni az agyalást, folyton zakatolnak a fejemben a gondolatok. Most reggel nyolc óra ötven perc van, kedd. Huszonnégy órával ezelőtt Simon életében utoljára ült be osztályfőnökre. Hat órával és öt perccel később mindketten elzárásra indultunk. Egy órával később pedig már halott volt.

Tizenhét év csak úgy a semmibe veszett.

Az osztályfőnöki órán a terem hátsó sarkában halkán leereszkedek a székemre, és úgy érzem, mintha huszonöt szempár szegeződne rám egyszerre. Habár Simon pletykalapja már nem szolgáltat híreket, a halálhíre tegnap este vacsoraiddőben már mindenütt elterjedt. Akinek megvolt a telefonszámom, azoktól rengeteg SMS-t kaptam.

– Jól vagy? – a barátnőm, Yumiko kinyújtja a kezét, és megszorítja az enyémet.

Bólintok, habár már csak a mozdulattól is felerősödik a fejemben kalapáló fájdalom. Úgy tűnik, az éhgyomorra megivott fél flaskányi whiskey nem volt túl jó ötlet előző nap. Szerencsére

a szüleim még nem jöttek haza a munkából, amikor Nate hazavitt, a húgom, Maeve pedig megitatott velem egy liter kávét, hogy legalább félig egybefüggő legyen a beszédem, mire mindenki hazaér. Ha észre is vettek valamit, azt a megrázkódtatásnak tudhatták be.

Kicsengetnek, de elmarad a szokásos reggeli bejelentést jelző recsegés a hangszóróból. Helyette az osztályfőnökünk, Mrs. Park megköszöri a torkát, és feláll az asztala mögött. Remeg a keze, amelyben egy papírt szorongat, aztán olvasni kezd.

– Ez egy hivatalos közlemény a Bayview Gimnázium vezetésétől. Nagyon sajnálom, hogy ilyen szörnyű hírt kell közölnöm. Tegnap délután az egyik osztálytársuknál, Simon Kellehernél súlyos allergiás reakció lépett fel. Az azonnal kiérkező orvosi segítség ellenére sajnálatos módon már nem tudták megmenteni őt. Nem sokkal azután, hogy a kórházba szállították, elhunyt.

Halk susmorgás támad a teremben, aztán valaki hangos zokogásban tör ki. Az osztály felének a kezében már ott a telefon. Aznap senki sem törődik a szabályokkal. Én sem tudok uralkodni magamon, előveszem a telefont a hátizsákomból, és kinyitom az Erről-arról applikációt. Félig-meddig számítok rá, hogy értesítés villog a képernyőn arról a szaftos pletykáról, amiről Simon tegnap az elzárás előtt dicsekedett, de semmi mást nem találok, csak a múlt heti híreket.

Kedvenc drogos dobosunk a filmes szakmában is kipróbálja magát. RC kamerát szerelt a szobája mennyezeti lámpájába, és minden barátja számára nyilvános premiereket tart. Én figyelmeztettelek titeket, lányok! (KL számára most már túl késő.)

A mániákus pixie dream girl TC és az új selyemfiú GR közötti flört mindenki számára nyilvánvaló, de ki

gondolta volna, hogy ennél többről van szó? A lány barátja biztosan nem, mert a szombati meccs alatt mindenről megfeledkezve ült a lelátón, miközben T és G az alatta lévő sorban enyelegtek. Szegény JD. Mindig te tudod meg utoljára.

Ebben az Erről-arról applikációban az a lényeg, hogy az ember szinte holtbiztos lehet benne, hogy minden szava igaz. Simon évről évre fejlesztgette az oldalt, miután a tavaszi szünetet egy drága programozó táborban töltötte a Szilícium-völgyben, de rajta kívül senki sem posztolhatott ide semmit. Az iskolában mindenütt voltak forrásai, és nagyon meggondolta, miről ír. Az emberek rendszerint nem vettek tudomást róla, vagy egyszerűen tagadták a róluk szóló híreket, pedig soha nem tévedett.

Rólam soha nem írt semmit, ahhoz túlságosan tiszta vagyok. Talán egyetlen dolgot talált volna velem kapcsolatban, de azt szinte lehetetlen lett volna kideríteni.

Most viszont már soha nem is kerül napvilágra.

Mrs. Park még mindig beszél:

– Az aulában egész nap várja magukat az iskolapszichológus. Ha úgy érzik, hogy beszélniük kell valakivel erről a tragédiáról, bármikor elhagyhatják a termet. A szombati focimeccs után megemlékezést tartunk Simon emlékére, ennek részleteiről később tájékoztatást fogunk adni. Amint a család közölte velünk a temetés időpontját, mindenkivel tudatni fogjuk.

Megszólal a csengő, mire mindenki szedelődzködni kezd. Mrs. Parks a nevemen szólít, miközben bepakolok a hátizsákomba.

– Bronwyn, megtenné, hogy egy pillanatra idejön hozzám?

Yumiko együttérző pillantást vet rám, aztán feláll, és a füle mögé tűr egy kócos, fekete hajtincset.

– Kate-tel majd kint megvárunk a folyosón, oké?

Bólintok, aztán a kezembe fogom a táskám. Ahogy az asztalhoz érek, Mrs. Park még mindig a kezében tartja a papírt, amiről felolvasott.

– Bronwyn, Gupta igazgatónő azt kéri, hogy aki tegnap ott volt a teremben Simonnal, az menjen, és beszéljen a pszichológussal. Ő kért meg, hogy mondjam meg magának, hogy tizenegy órára jegyezték elő Mr. O’Farrel szobájában.

Mr. O’Farrel a mellém kirendelt iskolapszichológus, és nagyon jól ismerem a szobáját. Az utóbbi hat hónapban sok időt töltöttem ott, amíg a főiskolai felvételiről beszélgettünk.

– Mr. O’Farrel fog velem beszélgetni? – kérdezem. Az nem is lenne olyan szörnyű.

Mrs. Park a homlokát ráncolja.

– Nem, ő nem lesz ott. Az iskola egy külső szakembert hívott ide.

Hát, ez szuper! Tegnap az este felét azzal töltöttem, hogy meggyőzzem a szüleimet, nincs szükségem pszichológusra. Örülni fognak, hogy itt mégis sikerült rám erőltetni.

– Értem – válaszolok, és várom, akar-e még mást is mondani, a tanárnő viszont csak ügyetlenül megpaskolja a karomat.

Kate és Yumiko ígéretükhöz híven kint várnak az ajtó előtt. Közrefognak, ahogy elsétálunk a szünetben a folyosón, mintha a tolakodó paparazzitól akarnának védeni. Aztán amikor Yumiko meglátja Evan Neimant az osztályterem ajtaja előtt, félreáll.

– Szia, Bronwyn! – Evan az egyik szokásos, monogrammos hosszú ujjú pólóját viseli: az EWN rövidítést hímezték a mellkasára. Mindig is tudni akartam, vajon mit takarhat az a W. Talán Walter? Wendel? Vagy William? Nagyon remélem, hogy William. – Megkaptad tegnap az SMS-em?

Igen, megkaptam. Nincs szükséged valamire? Nem akarsz társaságot? Mivel Evan Neiman azelőtt soha nem küldött nekem üzenetet, cinikus énem úgy döntött, csak azért ír, mert

első kézből akar infókat a Bayview Gimiben történt szörnyű drámáról.

– Köszí, megkaptam. Csak tudod, nagyon fáradt voltam.

– Ha beszélni akarsz valakivel, akkor csak szólj! – Evan körbepillant a félig üres folyosón. Notórius nem késő. – Nem kéne már bemennünk?

Yumiko rám vigyorog, ahogy elfoglaljuk a helyünket.

– Evan folyton rólad kérdezett tegnap matekgyakorlás alatt – súgja.

Bárcsak osztanám Yumiko lelkesedését, de valahol az elzárás és a matekóra között minden érdeklődésemet elvesztettem Evan Neiman iránt. Talán poszttraumás stressz hatása alatt állok Simon miatt, de jelen pillanatban fogalmam sincs, mi vonzott benne annak idején. Na nem mintha annyira bejött volna, csak egyszerűen arra gondoltam, az érettségiig jó párt alkothatnánk, Evannel, aztán pedig barátságban válhatnánk el, miután mindketten más egyetemre iratkozunk be. Persze tudom, hogy ez eléggé lehangoló, de a gimnáziumi szerelmek és együtt járások már csak ilyenek. Legalábbis ami engem illet.

Miközben ülök a matekórán, fejben egész máshol járok, aztán egyszer csak véget ér az óra, és már az angolterem felé sétálok az oldalamon Kate-tel és Yumikóval. A fejem még mindig annyira tele van a tegnap történetekkel, hogy teljesen természetesnek tűnik, amikor elmegyek Nate mellett a folyosón, és ráköszönök.

– Szia, Nate!

Mindkettőnket meglepem ezzel. Megállok, Nate pedig viszonozza a köszönést.

– Szia! – Sötét haja a szokásosnál is kuszább, és szinte biztosra veszem, hogy ugyanaz a póló van rajta, amit tegnap viselt. De neki valahogy még ez is jól áll. Talán kicsit túlságosan is.

Mindene kikökkent a gondolataimból, kezdve a magas, izmos testével a szögletes arccsontján ülő sötét szeméig.

Kate és Yumiko is rámerednek, de egész másképpen. Inkább úgy, mint egy kiszámíthatatlan, ketrecbe zárt állatra. Nem egészen normális, hogy a folyosón leállunk beszélgetni Nate Macauley-vel.

– Voltál már a pszichológusnál? – kérdezem.

Nate arca értetlen marad.

– Kinél?

– Segítenek feldolgozni Simon halálát. Neked nem szólt az osztályfőnököd?

– Csak most értem be – feleli, mire elkerekedik a szemem. Soha nem feltételeztem Nate-ről, hogy mindig pontosan érkezik, de már majdnem tíz óra van.

– Ja, értem. Mindegy, csak akik tegnap ott voltak, azoknak részt kell venniük egy tanácsadáson. Az enyém tizenegykor lesz.

– Remek... – dűnnyögi Nate, és a hajába túr.

A mozdulat a karjára vonja tekintetemet, és egészen addig ott is marad, amíg Kate meg nem köszörüli a torkát mellettem. Felforrósodik az arcom, ahogy újból rá figyelek, de így sem hallok, amit mond.

– Akkor majd később találkozunk...

Amint Nate hallótávolságon kívülre kerül, Yumiko közelebb hajol hozzám.

– Úgy néz ki, mint aki most kelt ki az ágyból – suttozja. – És nem egyedül aludt.

– Remélem, lemostad magad fertőtlenítővel, miután leszálltál a motorjáról – teszi hozzá Kate. – Ez a srác egy hímrinyó.

Dühös pillantást vetek rá.

– Ugye tudod, hogy ez egy nagyon csúnya szó? De ha már használod, legalább legyél kevésbé szexista, és semleges nemben használd.

– Jól van, nyugi! – legyint Kate. – Csak arra céloztam, hogy tuti terjeszt valami nemi betegséget.

Erre nem válaszolok. Nate-nek tényleg elég rossz híre van, pedig nem tudunk róla sokat. Majdnem elmondom, hogy milyen óvatosan vezetett tegnap, de inkább hallgatok, mert nem tudom, mi értelme lenne.

Az angolóra után elindulok Mr. O’Farrell irodájához. A tanár int, hogy menjek be, miután bekopogok az ajtaján.

– Gyere, Bronwyn, ülj le! Dr. Resnick kicsit késik, de mindjárt itt lesz. – Leülök vele szemben, és az asztalra sandítok. Egy mappát látok rajta a nevemmel. Megmozdulok, hogy felvegyem, de megállok, mert nem tudom, szabad-e. Mr. O’Farrell odatolja élem. – Egy ajánlás. Még bőven van időd, hogy elküldd a Yale-re.

Kifújom a levegőt, és megkönnyebbült sóhajt hallatok.

– Nagyon köszönöm – mondom, majd a kezembe veszem a dossziét. Ez volt az utolsó ajánlás, amit vártam. A Yale nálunk családi hagyomány; a nagypapám vendégtanárként dolgozott ott, aztán miután felvették állandó oktatónak, az egész családját New Havenbe költöztette Kolumbiából. Az összes gyereke ott végezte az alapképzést, beleértve az apámat is, a szüleim pedig ott ismerkedtek meg. Azt szokták mondani, hogy a mi családkunk nem létezne, ha nem lenne a Yale.

– Nagyon szívesen. – Mr. O’Farrell hátradől a széken, és megigazítja a szemüvegét. – Nem csuklottál délelőtt? Mr. Camino benézett, hogy megkérdezze, nincs-e kedved elvállalni a kémia-korrepetálást ebben a félévben. Nagyon sok alsóéves küszködik ugyanúgy, ahogy tavalý te is. Szívesen ellesnének néhány titkot egy olyasvalakitól, aki végül osztályelső lett kémiából.

Néhányszor nyelnem kell, mielőtt válaszolnék.

– Szívesen vállalnám – felelem a lehető legvidámabb hangon. – Csak lehet, hogy már nem lesz rá időm.

Kicsit feszengve mosolygok.

– Semmi gond. Tudom, hogy sok feladatod van.

Kicsit feszengve mosolygok.

– Semmi gond. Tudom, hogy sok feladatod van.

A kémia volt az egyetlen tantárgy, amivel valaha is problémám akadt. Olyannyira, hogy félévkor majdnem megbuktam belőle. Minden rosszul megírt dolgozat után úgy éreztem, hogy szépen elúszik az egyetemi felvételem. Még Mr. O’Farrel is kezdett diszkréten célozgatni rá, hogy esetleg megnézhetnék másik iskolát is, mert van élet a Yale-en kívül is.

Én viszont feltornáztam magam, és a legjobb jegyet kaptam az év végére. De biztosra veszem, hogy senki nem akarja tudni, milyen áron jutottam el idáig.

Cooper

Szeptember 27., csütörtök, 12 óra 45 perc

– Találkozunk ma este?

Keely megfogja a kezem, miközben ebéd után elsétálunk a szekrények felé, és rám néz hatalmas, sötét szemével. Az anyja svéd, az apja meg Fülöp-szigeteki, és ez a keveredés messze az iskola legszebb lányává emeli. Ezen a héten nem találkoztunk túl gyakran, sok volt a baseballézés meg a családi program. Látom rajta, hogy kezd türelmetlenné válni. Keely nem az a fajta, aki ragad rád, de szüksége van a rendszeres randikra.

– Még nem biztos. Sokat kell tanulnom.

Tökéletes szája lefelé görbül, és látom rajta, hogy épp tiltakozni próbál, amikor a hangosbemondóban megszólal egy hang. „Figyelem, figyelem! Kérjük, hogy Cooper Clay, Nate Macauley, Adelaide Prentiss és Bronwyn Rojas jöjjenek az igazgatói iro-

dába! Cooper Clayt, Nate Macauley-t, Adelaide Prentiss-t és Bronwyn Rojast várjuk az igazgatói irodába.

Keely körbepillant, mint aki magyarázatot vár.

– Miről van szó? Talán Simonnal kapcsolatos?

– Gondolom, igen – vonom meg a vállam.

Néhány nappal ezelőtt már elmondtam Gupta igazgatónőnek mindent arról, hogy mi történt az elzárás alatt, de talán most felmerült még néhány dolog. Apám szerint Simon szülei elég jó kapcsolatokkal rendelkeznek a városban, és az iskola joggal aggódhat, hogy pert varrnak a nyakukba, ha kiderül, hogy bármilyen módon gondatlanul jártak el.

– Most mennem kell. Majd később beszélünk, oké?

Adok Keelynek egy puszit a nyakára, a vállamra lendítem a hátizsákomat, és elindulok a folyosón.

Amikor az igazgatói irodához érek, a titkárnő el irányít egy kisebb tárgyalóba, ahol már sokan ülnek: Gupta igazgatónő, Addy, Bronwyn, Nate meg egy rendőrtiszt. Kicsit kiszárad a torkom, miközben leülök az üres székre.

– Cooper, most már maga is itt van. Akkor kezdhetjük is.

– Gupta igazgatónő az ölébe fekteti a kezét, és körbepillant. – Szeretném bemutatni Hank Budapest hadnagyot a Bayview-i Rendőrkapitányságtól. Volna néhány kérdése a hétfői eseményekkel kapcsolatban.

Budapest hadnagy sorra kezét ráz velünk. Még fiatal, de már kopaszodik. A haja szőkésbarna, és szeplői vannak. Nem tűnik tiszteletet parancsolónak és hivataloskodónak.

– Örvendek. Nem fogom sokáig rabolni az időt, de miután beszéltem a Kelleher családdal, szeretnénk közelebbről is megvizsgálni Simon halálát. Ma reggel megkaptuk a boncolás eredményét, és...

– Ilyen hamar? – vág közbe Bronwyn, akinek megjegyzése éles pillantást vált ki az igazgatónőből. Ő ezt észre sem veszi. – A boncolás nem sokáig szokott elhúzódnia?

– Az előzetes eredményeket pár napon belül megkapjuk – tájékoztatja Budapest hadnagy. – És ezek az eredmények meglehetősen bizonyossággal állítják, hogy Simon halálát egy nagy adag mogyoróolaj okozta, amit nem sokkal korábban fogyasztott el. A szülei szerint ez nagyon furcsa, mivel Simon mindig nagyon figyelt rá, hogy mit iszik vagy mit eszik. Az igazgatónőnek mindannyian azt mondták, hogy Simon egy pohár vizet ivott közvetlenül azelőtt, hogy összeesett, igaz?

Mindannyian bólintunk, mire a hadnagy folytatja.

– A pohárban mogyoróolaj maradványait találtuk, tehát szinte biztosra vehető, hogy Simon halálát az az ital okozta. Most azt próbáljuk kideríteni, hogy kerülhetett abba a pohárba a mogyoróolaj.

Senki nem szólal meg. Addy tekintete találkozik az enyémmel, aztán leszegi a fejét, és a homloka enyhén összeráncolódik.

– Emlékszik valaki arra, hogy honnan vette elő Simon azt a poharat? – faggat tovább a rendőr, és kinyit maga előtt egy üres noteszt, fölé emelve a tollát.

– Én nem figyeltem oda – szólal meg Bronwyn. – Az esszét írtam, amit büntetésből kellett.

– Én is – teszi hozzá Addy, habár esküdni mernék, hogy ő hozzá sem fogott az íráshoz. Nate kinyújtózik, és a mennyezetre bámul.

– Én emlékszem, hogy történt – szólalok meg. – A mosogató melletti poharak közül vett el egyet. Egymásra voltak pakolva.

– És fejjel lefelé álltak?

– Igen, fejjel lefelé – válaszolom. – Simon a legfelsőt vette el.

– És észlelte valaki, hogy amikor levette a poharat, kifolyt belőle valami? Megrázta Simon azt a poharat?

Végiggondolom.

– Nem. Csak egyszerűen megtöltötte vízzel.

– Aztán megitta?

– Igen – felelem, de Bronwyn kijavít.

– Nem – szól közbe. – Nem azonnal itta meg. Egy ideig még beszélt. Emlékeztek? – fordul Nate-hez. – Megkérdezte, hogy te rejtetted-e a hátizsákunkba a mobiltelefonokat, amiért Mr. Avery megbüntetett bennünket.

– Értem, a mobiltelefonok miatt. – Budapest hadnagy lefirkant valamit a jegyzetfüzetébe. Nem úgy mondja, mint aki kérdez valamit, de Bronwyn ennek ellenére folytatja a mondanóját.

– Valaki csúnya tréfát űzött velünk – magyarázza. – Ezért kerültünk elzárásra. Mr. Avery mobilokat talált a hátizsákunkban, ám egyik sem volt a miénk. – Fejét most az igazgatónő felé fordítja, és sértődött arcot vág. – Nem volt igazságos a büntetés. Meg is akartam kérdezni, hogy máskor is előfordult-e már ilyesmi...

Nate a szemét forgatja.

– Nem én csináltam. Az én hátizsákomba is beledugtak egy mobiltelefont.

Az igazgatónő összeráncolja a szemöldökét.

– Erről most hallok először.

Rám néz, én meg vállat vonok. Az elmúlt néhány napban szinte alig jutottak eszembe azok a telefonok. Budapest hadnagy viszont nem tűnik meglepettnek.

– Mr. Avery említette az ügyet, amikor korábban beszélünk. Elmondta, hogy mivel azokért a telefonokért senki nem jelentkezett, valószínűleg egy rossz tréfa lehetett. – A tollat most a mutató- és középső ujjá közé fogja, és ütemesen dobolni kezd vele az asztalon. – Elképzelhető, hogy Simon műve volt?

– Nem gondolnám – feleli Addy. – Az ő hátizsákjában is volt egy másik mobil. Ráadásul alig ismertük egymást.

– Az elsős szalagavatón egy udvartartásban voltál vele – vág közbe Bronwyn.

Addy pislogni kezd, mintha csak most jutna eszébe az egész.

– Volt esetleg valakinek bármiféle problémája Simonnal? – teszi fel a kérdést Budapest hadnagy. – Hallottam arról az oldalról, amit írt. A pletykaoldalról. – Mivel rám néz, bólintok. – Szerepelt valamelyikőjük azokban a pletykákban?

Nate-en kívül mindenki megrázza a fejét.

– Én sokszor – feleli.

– És mit írt rólad? – érdeklődik a hadnagy.

Nate elvigyorodik.

– Faszágo... – szólal meg, de az igazgatónő félbeszakítja.

– Vigyázzon a szájára, Mr. Macauley!

– Hülyeségeket – helyesbít Nate. – Általában csajokkal hozott össze.

– És ez magát nem zavarta? Hogy pletykákat terjesztenek magáról?

– Nem igazán.

Nate úgy fest, mint aki komolyan mondja. Talán mert ahhoz képest, hogy valakit letartóztatnak, nem sokat jelent, hogy egy pletykaoldalon írnak róla. Már ha egyáltalán igaz, hogy van rendőrségi ügye. Simon soha nem írta meg, tehát senki nem tudja pontosan, hányadán is álljon Nate-tel.

Enyhén szólva szánalmas, hogy Simon volt a legmegbízhatóbb hírforrásunk.

Budapest hadnagy most ránk néz.

– Hármukról sohasem írt? – Mindannyian egyszerre rázzuk a fejünket. – És soha sem tartottak tőle, hogy egyszer majd magukról is ír valamit? Nem volt olyan érzésük, hogy veszélyben vannak, vagy valami ehhez hasonló?

– Nekem nem – vágom rá, de a hangom nem cseng olyan magabiztosan, mint szeretném. Elkapom a tekintetem a hadnagyról, és látom, hogy Addy és Bronwyn tök ellentétes irányba néznek. Addy elsápad, mint egy kísértet, Bronwyn arca pedig vérvörösén izzik. Nate néhány másodpercig nézi őket, aztán hátradönti a székét, és a hadnagyra néz.

– Mindenkinek vannak titkai, nem igaz? – kérdezi.

Aznap este sokáig tart az edzés, de apám mindenkinek megparancsolja, hogy várjanak meg a vacsorával. Amikor este hétkor végül asztalhoz ülünk, az öcsém, Lucas a gyomrát markolászva, szenvedő arc kifejezéssel botorkál a székéhez.

A beszélgetés tárgya ugyanaz, mint egész héten: Simon.

– Gondoltam, hogy előbb-utóbb a rendőrség is nyomozni kezd – magyarázza apa, és kisebb halom krumplipürét kanalaz a tányérjára. – Valami nagyon nincs rendjén annak a fiúnak a halála körül – teszi hozzá, majd felhorkant. – Mogyoróolaj lehetett a vízvezetékben? Az ügyvédeknek jó napjuk lesz.

– Így dülledd ki a szeme, amikor fulladozott? – kérdezi Lucas grimaszolva. Lucas tizenkét éves, és számára a halál csak a videójátékokban létezik.

Nagymama kinyújtja a kezét, és hátba vágja Lucast. A nagyfi alig százötven centi magas, a fejét már hófehér, göndör fürtök borítják, de megvan a magához való esze.

– Hallgass, hacsak nem tudsz tisztelettel beszélni arról a szegény fiúról!

Nagyfi öt éve él együtt velünk, amióta ideköltöztünk Mississippiből. Akkor meglepett, hogy eljött velünk. A nagyapám már évek óta meghalt, de a nagyinak rengeteg barátja volt odahaza, és a klubtagságai lekötötték minden idejét. Viszont most, hogy itt élünk, megértem. Ez a gyarmati stílusú ház, amiben

lakunk, nagyjából háromszor annyiba kerül, mint a mississippi házunk, és a nagy pénz nélkül ezt nem tudnánk kigazdálkodni. Bayview-ban azonban egész évben lehet baseballozni, és az ország egyik legjobb gimnáziuma is itt van. Apa arra számít, hogy egyszer majd megszűnik az ellentételezése annak a hatalmas jelzáloghitelnek meg a munkának, amit annyira utál.

Igazából elképzelhető. Miután a nyáron óránként öt mérfölddel gyorsabban sikerült eldobnom a labdát, az ESPN júniusi jóslata szerint a negyedik legesélyesebb játékos lettem arra, hogy szemet vessen rám a profi nemzeti liga. Közben sok egyetem is próbál elcsábítani, és nem bánám, ha előbb odamehettek. A baseball azonban nem olyan, mint a foci vagy a kosárlabda. Nálunk egyenesen a gimiből be lehet kerülni egy kisebb liga csapatába, és ez általában így is szokott történni.

Apa rám mutat a késével.

– Szombaton van egy fontos meccsed. Nehogy elfelejtsd!

Mintha megtehetném. A meccsek időpontja az egész házban ki van függesztve.

– Kevin, nem lehetne kivenni egy hétvégét? – dörmögi a nagy, de nem erőlteti. Tudja, hogy úgymint alulmaradna a vitában.

– A legjobb az, ha minden megy tovább a régi kerékvágásban – feleli apa. – Azzal nem hozunk vissza a fiút, ha lazítunk, Isten nyugosztalja szegényt.

A nagy apró, fényes tekintete megállapodik rajtam.

– Remélem, tudjátok, hogy egyikőtök sem tehetett volna semmit Simonért, Cooper. A rendőrségnek csak hivatalból kell mindenkit kihallgatnia, ez a dolguk.

Ebben nem vagyok annyira biztos. Budapest hadnagy tovább kérdezgetett a hiányzó EpiPenről, meg arról, hogy mennyi időt töltöttem egyedül a nővérszobában. Mintha csak azt akarta volna sugallni, hogy valamiben mesterkedtem ott, mielőtt Miss Grayson odaért. Azért odáig nem ment el, hogy ezt ki is

jelentse. Ha valóban azt gondolja, hogy valaki szándékosan szemétkedett Simonnal, talán jobban tenné, ha Nate-et kérdezné. Bár kíváncsi lennék, hogy egy olyan srác, mint Nate, honnan tudott egyáltalán az EpiPenek létezéséről.

Végeztünk a vacsorával, és leszedtük az asztalt, amikor megszólal a csengő. Lucas sprintelni kezd az ajtó felé.

– Majd én kinyitom! – kiált hátra. – Keely az! – kiabál néhány másodperc múlva.

Nagyi nehézkesen feltápáskodik a koponyás fogóval ellátott bot segítségével, amit Lucas tavaly választott ki neki, amikor kiderült, hogy segítség nélkül már nem tud sétálni.

– Azt hittem, ma estére nem terveztek programot, Cooper.

– Nem is terveztünk – dűnnyögöm, miközben Keely mosolyogva belép a konyhába, és karját a nyakam köré fonva szorosan magához ölel.

– Szóval itt vagy – súgja a fülembe, miközben puha ajkát az arcomhoz érinti. – Egész nap rád gondoltam.

– Oké – válaszolom.

Keely hátrébb húzódik, és a zsebébe nyúlva elővesz egy átlátszó zacskót, majd rám mosolyog. Valami cukorka, ami nem része az étrendemnek, de a kedvencem. Ez a lány mindig a kedvemben jár. Meg a szüleim is, akik csak néhány perc udvarias beszélgetést igényelnek, mielőtt elindulnának bowlingozni.

Pittyeg egyet a telefonom, mire előhúzzom a zsebemből. Helló, szépfüú!

Lehajtom a fejem, hogy eltakarjam az arcomon bujkáló mosolyt, aztán válaszolok.

Szia!

Láthatlak ma este?

Nem jó. Később hívhatlak?

Oké. Hiányzol.

Keely az anyukámmal beszélget, a tekintete érdeklődéstől csillog. Nem játssza meg. Keely nemcsak gyönyörű, hanem ahogy a nagyi mondja, mindenütt cukorral van bevonva. Egy igazán édes teremtés. A Bayview Gimiben minden srác szeretne a helyemben lenni.

Nekem is hiányzol.